



$$\frac{\alpha \cdot x_1^m \cdot \beta \cdot t_k^n}{\gamma \cdot x_a^d \cdot \delta \cdot t_b^h} = 1$$

Hypotéza o dvouveličinovém vesmíru

ing. Josef Navrátil

verze : Belzebub má dceru

- [Home](#)
- [Úvod](#)
- [A - vize](#)
- [B - články](#)
- [C - dialogy](#)
- [D - obrázky](#)
- [E - M-M exp.](#)
- [F - mikrosvět](#)
- [G - makrosvět](#)
- [H - různé](#)
- [CH - debata](#)
- [I - Mageo](#)
- [J - výpisky](#)
- [K - pranýř](#)
- [L - úvahy](#)
- [M - Petrásek](#)
- [N - HDV](#)
- [P - protiargumenty](#)
- [🇬🇧 English](#)

Původní úvodní stránka

Tato moje myšlenka je stará 24 let. Svou hypotézu budu postupně po malých krůčcích. Do doby než se internet stal masově používaným, jsem kapitoly svých vizí posílal českým fyzikům klasickou poštou. Občas mi některý odpověděl, bylo to většinou pouze zdvořilé a často nebyla odpověď vůbec k věci. Ze zdvořilosti k laikovi mi jemně pan fyzik řekl, že věda-fyzika to dělá jinak, že si to mám nejdříve nastudovat a tak mé myšlenky v podstatě nikdo nečetl. Bohužel to trvá dodnes. Tehdy ani nyní nevznikl dialog k předložené práci. Moje korespondence, to jsou stále dva monology – „já o koze, ty o voze“.

Proč ?

Že by fyzikové neměli čas číst „nepřipravené tápající teorie“ ? Domnívám se, že tu nejde ani tak o to, do jaké míry vědecky je moje hypotéza ztvárněna a matematicky dopracována a koncepčně dobudována. Fyziky požadované ztvárnění a převedení mé „dvouveličinové hypotézy“ do matematického zobrazení totiž není neuskutečnitelné... !

A tak co tedy je tou překážkou ? Samotné geneticky modelované myšlení fyziků, které není ještě připraveno věřit neuvěřitelnému. Nevěříte ?

Pozorně si přečtete následující dvě >definice< soudobé vědy jak je např. interpretoval **doc. P.Kulhánek** :

Teorie strun :

Teorie, která chápe elementární částice jako vibrační módy chvějící se struny. Vlastní čísla operátorů kalibračních symetrií dávají náboje částic vzhledem k dané interakci. Operátor energie dává jako vlastní čísla možné energie či hmotnosti částic (náboj gravitační interakce). Počátky teorie (1974): John Schwarz a Joël Scherk ukázali, že struny mohou řešit spojení gravitace se silnou interakcí. Teorie má jediný vstupní parametr - napětí struny, tím je Planckovo napětí. 1. strunová revoluce (1984): Michael Green (Queen Mary College) a John Schwarz (Caltech) ukázali, že struny mohou řešit spojení gravitace s kvantovou teorií a díky svému nenulovému rozměru problém kvantové pěny, která pro ně přestává být viditelná. 2. strunová revoluce (1995): Edward Witten ukázal, že struny nemusí být 1D útvary, mohou být i 2D, 3D atd. útvary v mnohadimenzionálním časoprostoru.

viz také: [kalibrační symetrie](#), [kvantová pěna](#), [strunové vakuum](#)

*zdroj: Petr Kulhánek * chci oznámit [chybu](#)*

Kvantová pěna :

Ve velkých měřítcích je svět bez hmoty plochý. Na malých měřítcích jsou přítomné nenulové fluktuace polí dané relacemi neurčitosti pro pole. Střední hodnoty polí jsou sice nulové, ale střední kvadratické fluktuace nenulové. Čím menší měřítko, tím divočejší fluktuace polí, které můžeme také chápat jako přítomnost virtuálních párů ve vakuu. Polím odpovídá energie a té hmotnost, která zakřivuje časoprostor. Divokým fluktuacím polí tak odpovídá divoké zakřivení časoprostoru na ultramalých vzdálenostech srovnatelných s Planckovou délkou (10^{-35} m). Hovoříme o tzv. kvantové pění. Kvantová pěna je důvodem neslučitelnosti kvantové teorie a obecné relativity. Ve skutečnosti je kvantová pěna důsledkem našich představ o bodovosti elementárních částic. Zvyšováním energie bodové částice zkracujeme její vlnovou délku a můžeme sledovat stále menší a menší časoprostorové oblasti. Problém kvantové pěny zaniká v teorii strun, struna jako útvar o rozměrech Planckovy délky nemůže zkoumat rozměry menší než má sama. Je-li skutečně základním stavebním kamenem světa, neexistují nástroje pro průzkum menších rozměrů než je Planckova délka a nemá smysl kvantovou pěnu zavádět. Její zavedení bylo spojeno s bodovým pohledem na svět. Proto je také teorie strun slučitelná s obecnou relativitou.

viz také: [teorie strun](#)

*zdroj: Petr Kulhánek * chci oznámit [chybu](#)*

Nyní si pozorně přečtete >definice< jak je interpretuji já, také já, ovšem + **přídavné červené vsuvky :**

Teorie strun :

Teorie, která chápe **elementární částice** jako vibrační módy chvějící se struny **vlastních tří dimenzí veličiny čas a tří dimenzí veličiny délka**. Vlastní čísla operátorů kalibračních symetrií dávají náboje částic vzhledem k dané interakci. Operátor energie dává jako vlastní čísla možné energie či hmotnosti částic (náboj gravitační interakce). Počátky teorie (1974): John Schwarz a Joël Scherk ukázali, že struny mohou řešit spojení

gravitace se silnou interakcí. Teorie má jediný vstupní parametr - napětí struny, tím je Planckovo napětí. 1. strunová revoluce (1984): Michael Green (Queen Mary College) a John Schwarz (Caltech) ukázali, že struny mohou řešit spojení gravitace s kvantovou teorií a díky svému nenulovému rozměru problém **kvantové pěny**, která pro ně přestává být viditelná. 2. strunová revoluce (1995): Edward Witten ukázal, že struny nemusí být 1D útvary, mohou být i 2D, 3D atd. útvary v mnohadimenzionálním časoprostoru **nýbrž přímo z mnohadimenzionálního časoprostoru, z dimenzí délek a dimenzí času, tedy coby útvary né "v" časoprostoru, ale "z" časoprostoru tj. z „multiplikovaných vlnobalíčků veličin délka a čas“.**

viz také: kalibrační symetrie, kvantová pěna, strunové vakuum

*zdroj: Petr Kulhánek * chci oznámit chybu*

Kvantová pěna :

Ve velkých měřítcích je **svět bez hmoty** (**Svět bez hmoty je prostoročas samotný, vakuum v inertním stavu a tudíž je to „svět“ před Třeskem ... což deklarují fyzikové sami svými tvrzeními, že : hmota vznikla >ve Třesku<)** plochý. Na malých měřítcích **veličin délka a čas** jsou přítomné nenulové fluktuace polí dané relacemi neurčitosti pro pole. **kde neurčitost je výsledkem absence činitele : gravitační rudý posuv v rovnicích.** Střední hodnoty polí jsou sice nulové, ale střední kvadratické fluktuace nenulové. Čím menší měřítko, tím divočejší **fluktuace polí**, které **můžeme také chápat jako přítomnost virtuálních párů ve vakuu.** (ve vakuu, které už není v inertním stavu, vře, ale je ještě bez hmoty, se virtuální páry rodí z divokého fraktálního zakřivení samotného časoprostoru ve chvíli „nastavení“ nefraktálního pravidla, ve chvíli takové křivosti dimenzí v „uzlíku-kvanta“, které si daná částice „vyžaduje“.) **Polím odpovídá** energie a té **hmotnost**, která zakřivuje časoprostor. Tato jakási interakce : **hmotnost zakřivuje časoprostor coby akce a reakce, spíš kausálně platí naopak, tj. nikoliv že hmotnost zakřivuje časoprostor, ale předchozí zakřivený časoprostor se pojednou počne chovat jako hmotnost – rodí se v něm a z něj hmotové elementy.** Divokým fluktuacím polí tak odpovídá divoké zakřivení časoprostoru **Ano, na malých měřítcích divoké zakřivení časoprostoru je samo stavitelem-generátorem hmoty, to zakřívování artefaktů.** Hmota je sestrojována projevem toho divokého zakřivení časoprostoru. (Některé velikosti amplitud zabíhají až do nekonečna..., to pak souvisí s principem neurčitosti ... a s tím, že dvěma šterbinami projde jeden foton). Teorie strun chápe **elementární částice** jako vibrační módy chvějící se struny **kde samotnou strunou jsou vlastní tři dimenze veličiny „čas“ a tři dimenze veličiny „délka“ a jejich vazbové kombinace ; struna tedy není artefakt „dodaný do časoprostoru“... na ultramalých vzdálenostech srovnatelných s Planckovou délkou (10^{-35} m).** Hovoříme o tzv. kvantové pění. **Tato kvantová pěna je samo zvlnění časo-prostoru jako přechod časo-prostoru od stavu inertního nezvlněného před Třeskem ke stavu po Třesku. „Vříení-vření“, zahájení vření samotného časoprostoru (dvakrát třidimenzionálního) lze chápat jako „Třesk“, jako přechod jednotkových symetrických poměrů dvou veličin na asymetrický stav těchto veličin a další postup v posloupnosti střídání symetrií s asymetriemi.** Důsledek je ona kvantová pěna, zvlnění samotných veličin délka a čas – zvlnění je jejich (lokální) nejednotkový vzájemný poměr. Pěna (prostorová) se pak do průmětny (plošné) jeví jako shluky bodů + neshluky bodů, „uzlíky-kvanta“ a ty pokud dospějí do stavu „jisté nefraktální harmonie“ se chovají jako elementární částice. Struna chvěje-li dle určitého matematického (harmonického nefraktálního) předpisu, se stane, projeví se do stavů odlišitelných - elementy hmoty. Kvantová pěna je důvodem neslučitelnosti kvantové teorie a obecné relativity. Neslučitelnost je v tom, že v kvantové pění se tvoří **symetrie (něco jako $1 + 10^{4500} = 2 + 10^{4500}$), „vlnobalíčků“ dimenzí veličin, které do makrosvěta přechází v jednu asymetrii (něco jako $1 + 10^0 \neq 2 + 10^0$) přesněji parabolickou rovnováhu stavů jako první zákon ve vývoji stavů (makrosvěta) po Třesku. Kvantový**

svět je symetrický – lineární, ve smyslu $1 + 10^{4500} = 2 + 10^{4500}$. [Vesmír náš po Třesku, v krocích střídání symetrií s asymetriemi na posloupnosti i ten před Třeskem v krocích na posloupnosti a možná ještě dál v krocích střídání symetrií veličin s asymetriemisvou vizi popíše jinde, jindy.]. Takže : Změna stavu veličin, inertního symetrického před Třeskem, přechází do dlouhé posloupnosti změn střídání symetrií s asymetriemi a to ve Třesku (až k člověku, DNA) „pomocí“ prvního počátečního pravidla (dále označím PPP). To pravidlo je nějak tak univerzální, že pro makrovesmír se chová (matematicky) jako pravidlo paraboly $A^2 = 2B$ a pro mikrovesmír jako linearita, kterou já – nematematik – si >musím< představovat jako $A^2 / 2B = A^2 / 2B$...parabola rovná se parabole....potažmo v rovnici, kterou vidíte na úvodní straně vpravo v záhlaví. (... ono střídání symetrií je filozofií „přehazování horkého bramboru“

$1 + 10^{4500} = 2 + 10^{4500}$ vůči $1 + 10^0 \neq 2 + 10^0$.) Ve skutečnosti je kvantová pěna **důsledkem našich představ o bodovosti** elementárních částic. **Bodovost** je důsledkem promítání : Máme např. sinusovku na papíře. Na ní máme volené malé úsečky. Pak dáme-li papír se sinusovkou před oči vodorovně, budou se úsečky lokálně „zředovat“ a jinde lokálně „zhušťovat“. Bude-li sinusovka mít vysokou amplitudu, bude průmět nepatrných úseček se jevit na průmětně v přímce jako střídání „bodů“ a „mezer“. -> kvantování. Čili ona Kulhánkova bodovost je průmět nebodových úseček do pootočené soustavy dimenzí. Kvantová pěna je tedy opravdu „shlukování vlnobalíčků“ dimenzí délkových i časových a tyto >shluky< jsou (svým chováním, vlastnostmi, projevem) hmotové elementy. Domnívám se navíc, že ve shluku – průmětu vlnobalíčku je zabudován směr i opačný tok času (jedné i více dimenzí) na nepatrný interval času, např. 10^{-28} sec. Zvyšováním energie bodové částice zkracujeme její vlnovou délku a můžeme sledovat stále menší a menší časoprostorové oblasti. Problém kvantové pěny zaniká v teorii strun, struna jako útvar o rozměrech Planckovy délky nemůže zkoumat rozměry menší než má sama. (Planckova délka číselně pro nejednotkový poměr dimenzí veličin je závislá nejen na lidské volbě jednotek, ale i na parametrech ve kterých se právě nachází Země ve vesmíru v určitý odvinutý historický čas a v určité etapě evolučního zesložení hmoty. Proto by mohly být Planckovy konstanty v jiných dobách po Třesku a u jiných soustav pozorovatelů (v makro- či mikro- měřících) s relativistickými situacemi jiné, jiná číselná hodnota Planckovy konstanty ... a nemusel by platit předchozí výrok pana Kulhánka.) Je-li struna skutečně základním stavebním kamenem světa, ona struna-útvary-vlnobalíček **z veličin délka a čas** jak to řekl *Edward Witten ukázal, že struny nemusí být 1D útvary, mohou být i 2D, 3D atd. útvary v mnohadimenzionálním časoprostoru s mnohadimenzionálním časem* neexistují nástroje pro průzkum menších rozměrů než je Planckova délka a nemá smysl kvantovou pěnu zavádět. (? jak jsem řekl já). A přesto má smysl hledat >jak příroda vlnobalíčkuje veličiny, ony dvě základní k výtvarům, co se už projevují jako elementy hmotové<. Její zavedení bylo spojeno s bodovým pohledem na svět. Proto je také teorie strun slučitelná s obecnou relativitou. Totiž jedna dimenze mezi makrovesmírem asymetrickým parabolickým a mikrovesmírem symetrickým hraje onu roli neslučitelnosti obou teorií... a bude do té doby neslučitelnost panovat dokud fyzikové nepochopí „můj dvouveličinový vesmír“, v němž se rozdíl smaží střídáním symetrií s asymetriemi tj. stav $A^2 / 2B = 1$ přejde ve stav $A^2 / 2B = A^2 / 2B$, čemuž já říkám >kulhavé schody< na posloupnosti geneze stavů střídání symetrií s asymetriemi ... atd. v jiných (odborníky nečtených) vizích (pro které potřebuji matematika na vystavení diskutovatelné hypotézy). viz také: [teorie strun](#)
zdroj: Petr Kulhánek * *chci oznámit [chybu](#)*

.... což bych zhodnotil (zhodnotil červené vsuvky do předchozího Kulhánkova textu) použitím slov Armstronga na Měsíci : „Jak malý je to ode mě přídavný krůček do celé dosavadní fyziky a jak obrovský z toho bude myšlenkový skok, který budou muset fyzikové

v myšlení zdolat“ ... zní to ode mě nafoukaně ? Omlouvám se, ... promiňte mi, že své vizi skálopevně věřím.

Přepsání >hmoty-hmotnosti< elementů do dvouznakových výrazů pro jejich matematické použití >coby substitucí< do současných výpočtů, interakcí je jednoduché. Koneckonců naprosto podobně to dělá strunová teorie, která si umanula řešení sjednocovacích vizí do >Teorie všeho< uskutečnit „volbou“ dalšího „jistého“ počtu dimenzí, ale ... (...volbou bez observačních poznatků) ale volbou **bohužel** dalších **prostorových** dimenzí, tedy pouze délkových dimenzí, jak to chcete nazvat. V podstatě naprosto totéž dělá moje hypotéza s tím rozdílem, že použije „**nepřípustnou**“ volbu i **dalších časových dimenzí**. Slepému matematikovi by však tato volba měla být pro zpracování rovnic >fuk<. (Kdosi kdesi řekl, že „*matematik dokáže v řeči matematické popsat na objednávku jakékoliv přání fyzika*“...i kdyby to trvalo půl století).

I kdyby byl už dnes můj popis vizí zpracován mnou konzistentní matematikou sebehůř či sebelíp i s konzistentními logickými vazbami na dosavadní poznatky vědy o přírodě, tak jí fyzikové **p r o s t ě** číst nebudou.

Proč ?

Nevím, ... nezbyvá mi, než se domnívat, že moje myšlenka vesmíru ze dvou veličin

(jen ze dvou veličin a stavby hmoty z nich, multidimenzním vlnobalíčkováním) je opravdu pro soudobý mozek nestravitelná, předběhla dobu, a že přesto k diskusi jednou přijít musí. Fyzikové nejsou ochotni sobě dopustit a přírodě dovolit možnost, že by opomenuly takovou „trivialitu“ ... , která je naprosto šokující a věřit, že kolem nás taková realita možná je.

Je to pro mě velmi složité a náročné líčit představu dvouveličinového vesmíru, neb to musí mít kontinuitu na soudobou fyziku, které důvěřuji a kterou neignoruji. Průběžně musím své představy "vylepšovat" po troškách, dotvářet a konstruovat na nějakých existujících podkladech... a pomalu, těžkopádně, neb jsem na to sám...; to není jako u teorie strun, kde tvoří stovky odborníků, možná tisíce, co dávají dohromady mnoho myšlenkových modifikací už 30 let při snadné dorozumívací technice v teplých dotovaných laboratořích a za dobrou mzdu.

Proto jsem na webových stránkách volil předvedení vizí svých myšlenek formou, kterou zvládám, formou řady textů, kterými jsou buď mé dopisy přátelům, komentáře k článkům, či umělé dialogy a podobně. Je jasné, že jsem se nevyhnul duplicitním výkladům i v každém druhém textu. Přesto věřím, že tato nehotová hypotéza není až tak nesmyslným blábolem. Sami posoudíte. Určitě Vám poslouží ke svému asociativnímu přemýšlení.